

MONS. MILOSLAV VLK KARDINÁLEM

Miloslav Vlk, arcibiskup pražský a prezident Rady Evropských Biskupských Konferencí - CCEE, se narodil v r. 1932 v Líšnici, okres Písek, v jižních Čechách. Ve svém dětství, které strávil v Záluží u Chyšek, kde navštěvoval základní školu a poznal tvrdost zemědě-

Univerzity Karlovy v Praze, kde vystudoval obor archivnictví, zakončený promocí v roce 1960. Pak pokračuje krátce jako archivář v jihočeských archivech: v Okresním archivu v Třeboni a v Jindřichově Hradci a v prosinci 1960 odchází do Okresního a Městského archivu v českých Budějovicích, kde se pak stává ředitelem. V této době publikuje řadu odborných článků v různých časopisech. Z této funkce odchází v roce 1964 studovat na teologickou fakultu do Litoměřic.

V průběhu pražského jara v r. 1968 byl ve věku 36 let vysvěcen v Českých Budějovicích na kněze a je česko-budějovickým biskupem mons. Josefem Hlouchem ihned jmenován sekretářem. Jeho vliv a pastorační působení vadí tehdejšími politickým autoritám, takže se jej pokoušejí umlčet (r. 1971) v malých vískách na Šumavě (Lažiště, Zábla-tí). V roce 1972 je přeložen do Rožmitálu pod Třemšínem, kde byl sedm let farářem. Zde mu nakonec státní orgány za pomoci místních komunistů berou v roce 1978 defini-tivně státní souhlas k výkonu kněžské služby.

Prostý občan Miloslav Vlk se uchyluje do Prahy, kde po dobu deseti let (1978-1988) tajně žije své kněžství v malých skupinách ve společenství laiků. Vykonává při tom „laické“ zaměstnání, zvláště umývače oken v pražských ulicích a později archiváře ve Státní bance česko-slovenské v Praze.

V době, kdy už nazrávala změna, je mu vrácen od 1. 1. 1989 státní souhlas, údajně na rok. Stává se farářem na Klatovsku, v Žihobcích a Bukovniku a později v Čach-rově, Javorné, Železně Rudě, Běšinách a Stráži na Šuma-vě. Se sametovou revolucí se historie dělníka Miloslava Vlka náhle zrychluje. V únoru 1990 je jmenován česko-budějovickým biskupem a po roce, v březnu 1991, arci-biskupem pražským a primasem českým nástupcem Fran-tiška kardinála Tomáška. Je pak zvolen předsedou České biskupské konference.

V roce 1992-1993 jsou mu uděleny tři čestné doktoráty, na Illinois Benedictine College a na University of St. Thomas v USA a čestný doktorát teologie na teologické fakultě univerzity v Pa-sově. Kromě toho i řada čestných občanství.

Dne 16. dubna 1993 je Mons. Miloslav Vlk zvolen prezi-dentem Rady evropských biskupských konferencí jako nástupce milánského kardinála C. M. Martiniho. V roce 1994 byl jmeno-ván členem římské kongregace pro výchovu. (CCEE)

ské práce na polích a statku. Ve věku jedenácti let si klade poprvé otázku, zda se nemá stát knězem. Cítí se být přitahován nápisem plakátu „Chceš i ty být knězem?“ vyvěšeného na dve-řích kostela rodné farnosti. V tu dobu snil o tom být letcem...

Po maturitních zkouškách v r. 1952 pracuje jako dělník v továrně Motor Union v Českých Budějovicích, potom následuje základní vojenská služba (1953-1955) v Dvorech u Karlových Varů. Po absolvování vojenské služby se mu přece jen podaří v době politického uvolnění být přijat na filozofickou fakultu

USKUTEČNOVÁNÍ VRCHOLNÉ LÁSKY

1. V předešlých katechezích jsem se několikrát zmínil o „evangelních radách“, které se v Bohu zasvěcením životě stávají řeholními sliby - anebo alespoň závazkem dodržování čistoty, chudoby a poslušnosti. **Na-bývají svůj plný význam ve spoji-tosti s životem zcela zasvěceným Bohu ve společenství s Kristem.** Příslovce „zcela, plně“ (totaliter) uží-val sv. Tomáš Akvinský, aby jím zdůraznil zásadní hodnotu řeholního života. Příslovce je velmi výrazné. „Náboženství je ctnost, kterou se ně-co věnuje účtě a službě Bohu. Proto se nazývají řeholníci v pravém slova smyslu ti, kdo se plně zasvěcují službě Bohu a nabízejí se mu jako oběť.“ Tento pojem je převzat z tra-dice církevních Otců, zejména ze sv. Jeronýma a ze sv. Řehoře Velikého. *Druhý vat. koncil cituje sv. Tomáše Akvinského, přijímá za své jeho uče-ní a mluví o vnitřním a dokonalém zasvěcení se Bohu, k němuž dochází v důsledku křesťanského zasvěcení se právě v řeholním stavu skrze pouta evangelních rad.*

2. Všimněte si, že v tomto zasvě-cení se nemá prvenství lidské úsilí. **Iniciativa, podnět přichází od Krista, jenž žádá svobodný sou-hlas** od těch, kteří ho chtějí následovat. Je to on, který posvěcuje člověka, když ho přijímá za svého.

Podle Starého zákona sám Bůh posvěcoval osoby či věci tím, že na ně určitým způsobem přenášel svou vlastní svatost. *NESMÍ SE TO VŠAK CHÁPAT TAK, JAKO BY BŮH VNITŘNĚ ČINIL SVATÝMI OSOBY A TÍM MĚNĚ VĚCI, NÝBRŽ TAK, ŽE JE PŘIJÍMAL ZA SVĚ A VYHRAZOVAL SI JE PRO SVOU PŘÍMOU SLUŽBU...* „Posvátné“ předměty byly určeny pro účtu Pánu a proto je mohli používat jen v okruhu chrámu a bohoslužby, ne však ke světským účelům. Byla to posvátnost připisovaná věcem, kterých se nesměla do-tknout světská (laická) ruka (např. archa úmluvy anebo kalichy v jeru-zalémském chrámu, které - jak čte-me v I. knize Makabejské - znesvětil Antiochos Epifanés). Na druhé straně byl svatý též izraelský lid jako „vlastnictví Páně“ (tzv. segullah, tj. vladařův osobní poklad) a proto také měl posvátný ráz. Ke stykům s tímto segullah si Bůh vybíral své mluvčí, tzv. „muže Boží“, „**proroky**“, kteří měli mluvit jeho jménem. Mravně je posvěcoval důvěrným vztahem k sobě a svým zvláštním přátelstvím, takže některé z těchto osob byly označovány jako „Boží přátelé“.

Neexistovala však ustanovená osoba, prostředek či nástroj, jenž by **mohl udělovat svou vnitřní silou Boží svatost i těm nevhodnějším a nejochotnějším lidem.** *Tuto moc dosáhl teprve*

křesťanský KŘEST, KTERÝM VĚŘÍCÍ ZÍSKÁVAJÍ „OČIŠTĚNÉ SRDCE“ A JSOU VNITŘNĚ „OMYTI, POSVĚ-CENI A OSPRAVEDLNĚNI VE JMÉNU PÁNA JEŽÍŠE KRISTA A V DUCHU NAŠEHO BOHA“.

3. Základním prvkem Nového, evangelního Zákona je **milost**, tj. podle vysvětlení sv. Tomáše **ospra-vedlňující a posvěcující životní síla.** Sv. Tomáš v tom následuje sv. Augustina. Kristus se ujímá vlast-nictví dotyčné osoby vnitřně již křtem, jímž zahajuje své posvěcující působení tím, že si ji zasvěcuje a budí v ní touhu takové odpovědi, kterou on sám umožňuje svou mi-lostí, a to v míře odpovídající těles-ným, duševním, duchovním a mrav-ním schopnostem oné osoby. Toto svrchované vlastnictví vykonávané Kristovou milostí však vůbec ne-zmenšuje možnost svobodné odpově-di na jeho výzvu, ani hodnotu a význam lidského úsilí. Zvláště zře-telně se to projevuje při povolání k uplatňování evangelních rad. Kristovu výzvu doprovází **milost, jež dotyčnou osobu povznáší a dává jí vyšší schopnosti, aby mohla tyto rady uskutečňovat.** *To znamená, že v Bohu zasvěceném životě se vy-víjí i sám dotyčný člověk, kte-rému Boží dar nepůsobí těžkosti, nýbrž povznáší ho a zhodnocuje.*

4. **Člověk, který přijímá výzvu a následuje evangelní rady, plní základní úkon lásky k Bohu,** jak čteme v koncilní konstituci „Světlo národu“. Účel řeholních slibů spo-čívá v uskutečňování vrcholné lásky, tj. plné lásky věnované Kristu z pod-nětu Ducha sv. a skrze Krista věno-vané Bohu. Z toho plyne hodnota oblačky a zasvěcení se složením řeholních slibů. Východní i západní křesťanská tradice to považuje za tzv. „křest ohněm“, protože „Duch sv. pohne lidské srdce, aby věřilo v Boha, milovalo ho a lítovalo vlast-ních hříchů“.

Tuto myšlenku skoro nového křtu jsem vložil v listu „*Redemp-tionis donum*“. Napsal jsem tam: „Řeholní složení slibů na svátostném základu křtu, v němž je zakořeněno, je novým 'pohřbením v Kristově smrti': novým prostřednictvím vlast-ního vědomí a vůle a skrze neustálé vnitřní obracení se. Působí to, že člověk, pohřbený spolu s Kristem, vstupuje jako Kristus do nového života. V ukřižovaném Kristu mají svůj nejhlubší základ jak křesťní po-svěcení, tak i řeholní sliby a plnění evangelních rad. Tyto sliby podle slov II. vat. koncilu jsou zvláštním posvěcením a zasvěcením se. Je to současně smrt i vysvobození. Sv. Pa-vel o tom píše: Považujte se za mrtvé hříchu. Zároveň však nazývá tuto smrt osvobozením z

otroctví hříchu. Řeholní sliby však - na svátostném základu křtu - tvoří nový život pro Boha v Ježíši Kristu.

5. *Takový život je tím dokonalejší a přináší tím hojnější plody křesťní milosti, čím více vnitřní spojení s Kristem, získané křtem, se rozvíjí ve stále plnější jednotě.* Příklad milovat Boha z celého srdce, která se ukládá pokřtěným, se v tomto případě zachovává v plném spojení s láskou věnovanou Bohu usku-tečňováním evangelních rad. Je to „zvláštní zasvěcení“, nejvnitřnější a nejhlubší zasvěcení se službě Bohu, „na novém a zvláštním podkladu“. Je to nové zasvěcení, které nelze po-kládat za související se křtem ane-bo za jeho logický důsledek. **Křest v sobě nutně nezahrnuje sklon k celibátu a odřeknutí se majetku ve smyslu evangelních rad.** *Řehol-ní zasvěcení se však znamená povo-lání k životu, jenž s sebou přináší původní charismatický dar, který se všem neuděluje, jak to potvrdil sám Ježíš, když mluvil o dobrovolném celibátu. Je to tedy svrchovaný Boží úkon, při němž si Bůh svobodně vy-bírá, povolává a otevírá cestu, která je sice spojena s křesťním zasvě-cením, avšak liší se od něho.*

6. Podobně je možno říci, že řeholní slib zachovávání evangelních rad dále rozvíjí i *zasvěcení působené svátostí biřmování.* **Je to nový dar Ducha sv. udělováný pro aktivní křesťanský život s hlubším úsilím spolupracovat s církví a sloužit jí,** aby se tak uplatňováním evangel-ních rad dosáhly nové plody svatosti a apoštolátu, což přesahuje poža-davky křesťního zasvěcení. I svátost biřmování - a znamení křesťanského bojovníka a apoštolátu, jež s sebou přináší - je tedy jedním z kořenů Bohu zasvěceného života.

V tomto smyslu je správné, vi-díme-li účinky křtu a biřmování v zasvěcení se Bohu, k němuž do-chází přijetím evangelních rad a za-řazujeme-li řeholní život, jenž je svou povahou charismatický, do tzv. svátostné ekonomie. Ve stejném smyslu je možno též podotknout, pro řeholníky kněze i svátost kněž-ského svěcení přináší své p l o d y v uplatňování evangelních rad, ne-boť klade požadavek, aby řeholník hlouběji patřil Pánu. Na konkrétní uskutečňování tohoto Božího vlast-nictví jsou zaměřeny sliby čistoty, chudoby a poslušnosti.

7. Svazek mezi evangelními ra-dami a svátostmi křtu, biřmování a kněžského svěcení slouží za důkaz základní hodnoty, kterou předsta-vuje

Bohu zasvěcený život pro rozvoj svatosti církve. Chci proto zakončit vybídou k modlitbě, vlastně k mnoha modlitbám, aby **Pán stále hojně-jí uděloval církvi dar Bohu zasvěceného života, života, který sám si přál a ustanovil jako „svatý“.**

Na závěr se Sv. Otec zmínil o dvou v Alžírě zavražděných řeholnicích, které se po 20 let věnovaly službě bližním, hlavně nemocným a odstrkovaným. Řekl: „Jsou to nevinné oběti hlubokého napětí v islámském světě. Vzhledem

k této nové tragedii chci vyjádřit svou úctu k práci těch biskupů, kněží, řeholníků a řeholnic, kteří navzdory nebezpečí, jímž hrozí nynější situace, se rozhodli, že zůstanou v Alžírě a budou dále vydávat svědectví víry a lásky ... Ještě více nás bolí pomyšlení, že ten čin vychází z náb. pohnutek. Není možné považovat se za věřícího ve velkého a milosrdného Boha, a ve jméno téhož Boha zabít svého bližního.

Radio Vaticana 26. 10. 1994,
zvýraznění red. Světla

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Druhý příchod Páně na konci časů je článkem víry, ale byl v posledních stoletích málo včleněn do hlásání křesťanských pravd. Kdyby byla církev víc dbala na eschato-logická poselství ve svém hlásání, jak o něm hovoří i dnešní čtení, možná by nebyly vznikly jisté sekty (např. adventisté, svědci Jehovovi aj.), jejichž hlavním hlásáním je strach z konce života a světa. Pohled na druhý příchod Páně byl pro pra-církev (přes omyl v datování) základním motivem života, síly k věrnosti v pronásledování a k radosti („Pán je blízko“, Flp 4,5; Zj 1,3 a 22,10). Nemá tomu tak být i u nás? Jistotně se setkáme s Kristem brzo ve smrti: „Lidem je souzeno, že musí jednou umřít a pak nastane soud“ (v.27). V řeckém textu stojí slovo krisis, jež znamená nejen soud, nýbrž především

rozhodnutí. Různí bohoslovci dovozují z tohoto slova a z jiných biblických textů o významu posledního lidského rozhodnutí pro Boha, či proti němu, že každý člověk dostává v umírání možnost definitivního osobního rozhodnutí. Mně se líbí tato myšlenka, protože odpovídá biblickým poselstvím o Boží lásce i o lidské odpovědnosti. Nic na tom nemění námitka, že by tím byl zlehčen význam lidského zasazení o dobro v životě na světě. Poslední rozhodnutí nedělá přece předcházející činy méněcennými či zbytečnými... Je však biblickým poselstvím, že život věřícího člověka je chůzí k Bohu skrze Krista a že vše, co člověk koná v životě z vědomého či nevědomého zaměření víry na Krista, dostává ve smrti definitivnost (např. Jan 9,4). Vědomě

zaměřený život na Krista od „první hodiny“ má svou milost a krásu, je však milostí téhož Boha darovat milostně zaměření v „jede-nácté hodině“ (Mt 20,1-16), nebo do-konce pár minut před dvanáctou, jako u lotra po pravici (Lk 23,40-44).

Josef Hrbata

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medžugorje
25. 10. 1994

Drahé děti!

Já jsem s vámi a dnes se raduji, že Nejvyšší mi daroval, abych byla s vámi, abych vás učila a vedla cestou dokonalosti. Děťátka, přeji si, abyste byli nádhernou kyticí, kterou si přeji darovat Bohu ke svátku Všech svatých. Zvu vás, abyste se otevřeli a žili podle příkladu svatých. Matka Církve je vybrala, aby vám byla pobídkou pro váš každodenní život.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Matka Boží a Královna všech svatých se raduje, protože Bůh jí dává možnost být s námi, svými ubohými, hříšnými dětmi...

Minule nám řekla: „Raduji se s vámi...“ Její dnešní „raduji se“ je jistě pozváním a výzvou radovat se a děkovat spolu s Ní za ten nesmírný Boží dar - dar Jí i nám, kterým je její přítomnost mezi námi. A spolu s Ní, s její pomocí, ho také uplatňovat.

A další mateřská výzva: Otevřít se příkladu a pobídce, jimiž by nám měli být všichni svatí, každý a každá z nich. Proto nám je Matka Církve představuje, aby spolu s jejich i naší Královnou Marií nám byli příkladem a vzpruhou, pomocnicí a přímluvci - nejen „v hodině smrti naší“, ale i v každé hodině naší každodennosti...

DOPIS BISKUPŮ SV. OTCI

Jeho Svatost
Jan Pavel II.
Cittá del Vaticano

Varšava 15. října 1994

Svatý Otče,

představitelé episkopátů Střední a Východní Evropy spolu s některými biskupy ze Západu shromáždění na poradě svolané Radou evropských biskupských konferencí (CCEE) snažíme se s vírou pohledět na velkou zkoušku, jaké byla vystavena katolická církev v této oblasti po dobu komunistické nesvobody. Vidíme, kolik hrůzného zla přineslo pronásledování, ale konstatujeme i velké dobro, jaké nám Bůh spolu s ním udělil.

Děkujeme Boží Prozřetelnosti za milost mučednictví, očisty i síly potřebné k přetrvání a k rozvoji církve v oné těžké i v současné době.

Dnes pak zvláště děkujeme Bohu za šestnáct let pontifikátu Vaší Svatosti i za inspiraci, jakou církev čerpala a stále čerpá z apoštolské služby a nauky Sv. Otce. Spolu s modlitbou u nohou Panny Marie v Niepokalanově posíláme ujištění o nejhlubší úctě, synovské oddanosti i kolegiální jednotě *cum Petro et sub Petro*.

Přejeme Vám zdraví, ochranu a požehnání všemohoucího Pána k námaze Petrovy služby.

+ Miloslav Vik, předseda CCEE

PANNA MARIA SVATOKLOKOTSKÁ

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNĚ

Neděle 13. listopad 33. neděle v mezidobí	-	1. čt.: 1 Dan 12,1-3 Ž 16(15),5+8.9-10.11 odp.: 1 2. čt.: Žid 10,11-14.18 Ev.: Mk 13,24-32
Pondělí 14. listopad ferie	-	1. čt.: Zj 1,1-4;2,1-5a Ž 1,1-2.3.4+6 odp.: Zj 2,7b Ev.: Lk 18,35-43
Úterý 15. listopad pam. sv. Alberta Velikého	-	1. čt.: Zj 3,1-6.14-22 Ž 14,2-3ab.3cd-4ab.5 odp.: Zj 3,21 Ev.: Lk 19,1-10
Středa 16. listopad nez. pam. sv. Markéty Skotské nebo sv. Gertrudy	-	1. čt.: Zj 4,1-11 Ž 150,1-2.3-4.5-6 odp.: Zj 4,8b Ev.: Lk 19,11-28
Čtvrtek 17. listopad pam. sv. Alžběty Uherské	-	1. čt.: Zj 5,1-10 Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b odp.: Zj 5,10 Ev.: Lk 19,41-44
Pátek 18. listopad nez. pam. Posvěc. řím. baziliky sv. apošt. Petra a Pavla	-	1. čt.: Sk 28,11-16.30-31 Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4.5-6 odp.: srv. 2 Ev.: Mt 14,22-33
Sobota 19. listopad sobotní pam. Panny Marie	-	1. čt.: Zj 11,4-12 Ž 143,1.2.9-10 odp.: 1a Ev.: Lk 20,27-40

BREVIÁŘ PRO LAIKY

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	13.11.	14.11.	15.11.	16.11.	17.11.	18.11.	19.11.
Antifona	812	826	1734	857	1768	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	786

Ranní chvály

Hymnus	812	827	1734	857	1769	1593	1667
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1735	861	1770	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	726	831	1735	861	1780	1593	1669
Prosby	817	831	1724	861	1771	894	1655
Záv. modlitba	726	832	1590	1591	1592	1594	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	726	835	851	865	882	898	913

Nešpory:

	SO							
Hymnus	807	821	837	1736	867	1774	1594	727
Antifony	808	822	838	853	868	884	900	727
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	727
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1737	871	1777	903	729
Ant. ke kant. P.M.	726	726	840	1737	871	1781	1594	729
Prosby	811	826	841	1731	872	1778	904	729
Záv. modlitba	726	726	841	1590	1591	1592	1594	732

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

KOMUNIKACE S MRTVÝMI JE MOŽNÁ

Naši mrtví zmizeli a je třeba si zvyknout na jejich jinou přítomnost. Lidé říkají: „Vidím ho všude. Doma mně ho všechno připomíná.“ Mluví o něm, protože láska neumírá: „Když se podívám na snubní prsten na svém prstě, říkám mu: Moje lás-ko, tys mně slíbil, že to bude na-vždy.“

Naši mrtví jsou stále přítomni. Mohou dělat něco pro nás a my pro ně. To je věc velmi hluboká a prav-divá. Ovšem nesnadná k pochopení. Protože podstatné je to, co je nevi-ditelné očím. Ale my vidíme dobře srdcem.

Naši mrtví jsou nám tím bližší, čím více jsou blízcí Bohu. Naši mrtví, když jsou u Boha, jsou v duchovním styku s námi. Oni nás vidí, znají na-še nesnáze a smutky. Ale oni je vidí „ve světle Božím“.

Během etapy „očišťování“ po smrti, etapy „očistce“ (nemůžeme mluvit o době trvání očistce, protože po smrti neexistuje čas) můžeme se obracet na ty přátele, kteří nás pře-dešli, můžeme je prosit o pomoc a z naší strany se za ně můžeme mod-lit, a to především v eucharistii.

V domě našeho Otce jsou tedy naši zemřelí mocnými přímluvci.

Hedurgsblatt, přel. F.M.

SLAVNOST KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZE

Sobota 22. října byla pro královéhradeckou diecézi velkým svátkem. Po generální rekonstrukci byl znovu otevřen a posvěcen apoštolský biskupský dům. V katedrále Sv. Ducha se sešly k děkovné bohoslužbě stovky věřících a zástupci kléru i státní a veřejné správy, hlavně přednostové okresů, zástupci dodavatelských firem, dobrodinci, sponzoři a reprezentanti všech oborů života regionu a diecéze. S Otcem biskupem Karlem Otčenáškem koncebrovali: papežský nuncius arcibiskup Cop-pa, kardinál König (Vídeň), olomoucký arcibiskup Jan Graubner, řecko-katol. biskup Ján Hirka (Prešov), biskup Josef Koukl (Litoměřice), světící biskupové Josef Kajnek (Hradec Králové), Andrej Imrich (Spiš), Weider (Berlín), dále biskup Blaha (Brno), Mons. Vrána (Praha), prelát Zimmel (St. Pölten), prelát Aufder-beck (Essen), kanovníci Litomyšlská a královéhradečtí, děkani a Mons. Socha (Hradec Králové).

Biskup Karel zdůraznil v promluvě, že rekonstruovaný dům má být domovem nejen jemu a jeho spolu-pracovníkům, ale všem 450 farnostem a jejich 170 kněžím i přemnoha angažovaným laikům. Měl by se stát nejen symbolem duchovní obrody a nové evangelizace východních Čech, ale měl by k tomu skutečně pomáhat.

V pozdravech hostů zazněla přá-

telská bratrská slova uznání Otcu biskupu Otčenáškovu a vysoké oceňování duchovních křesťanských hodnot.

Oceněna byla zejména partnerská pomoc diecéze St. Pölten, bez jejíž finanční pomoci by nebylo možné rekonstrukci začít ani dokončit.

♦ ♦ ♦

Po ukončení mše svatě papežský nuncius posvětil biskupský dům a účastníci zhlédli v jeho prostorách zahájenou výstavu, která zachycuje dějiny 330 let diecéze (výstava potrvá do konce prosince). Při vernisáži promluvil na téma „Církev a stát“ Mons. K. Vrána. (Pozn. red.: *Doufáme, že budeme moci uveřejnit jeho skvělou přednášku ve Světle.*) Přítomné pozdravil předseda

přednostů okresu ing. Vlček, náměstek ministra kultury ing. Josef Svoboda a spoluautor výstavy historik dr. Hrubý.

Po celý advent a vánoční dobu bude v biskupském domě probíhat také Světová výstava betlémů.

V neděli 23. 10. byli pozváni do biskupství na „den otevřených dveří“ věřící a občané z biskupského města. Mnozí z nich pomáhali při obnovných pracích. Kéž všechny Pán odmění!

ŘKB HK

ZAMYŠLENÍ K VÝROČÍ SVATOŘEČENÍ ANEŽKY PŘEMYSLOVNY

Možná, že mnoho našich lidí bu-
chápat kanonizaci Anežky České jen jako
velkou slavnost pro naši ze-mi, případně
jen pro katolíky v ní, jako uznání jedné z
nejvýznamněj-ších osobností našeho
středověku. Ne každý slyšel pastýřský list
Otce kardinála Tomáška k tomuto aktu a
ne každý asi měl otevřené srdce
k jeho slovům.

Hodnotu tohoto aktu z hlediska
věroučného zvažují povolanejší. Zde
předkládám úvahu o významu sva-
tořečení Anežky, jak by jej mohli a snad
i měli pojímat všichni lidé - věřící i
nevěřící, dokonce i ti, kteří neustále
chtějí věřícím svazovat ruce i rozum.

Kanonizaci Anežky Přemyslovny
nelze chápat jako nějakou opoždě-nou
historickou záležitost. Asi tomu tak mělo
být, že tento akt přichází až do této doby,
do doby tak dlouho neradostné i kritické.
Nutí náš po-hled přes tisíciletí českého
křesťan-ství, až k jeho úsvitu v naší zemi.
A nálehavě nás vede k zamyšlení.

Anežka jako dcera královská mohla
být sama královnou či do-konce
císařovnou - a mluvit tu a tam k
poddaným. Její hlas by však asi odumřel
současně s jejím ústy. Místo toho zvolila
chudobu prostého řeholního života, aby
se stala sama-ritánkou poddaných, v
sesterském sblížení s nejnižšími
společenskými vrstvami - a hlas jejího
srdce pro-mlouvá přes sedm století
dodnes ke všem lidem.

Svatá Anežka byla věrna Bohu, všem
lidem, i své rodné zemi. Brala důsledně
evangelium Kristovo a jeho nejvyšší
princip lásky k bližnímu. Zasnětila svůj

život úsilí zmírnit bí-du chudých a
nemocných, zlepšit trp-ký osud
utiskovaných a diskrimino-vaných. Její
dílo bylo vpravdě prů-kopnické:
zakládání špitálů upro-střed rostoucích
měst mělo v té době nesmírný
charitativní význam. Shro-máždila ženy a
muže ochotné sloužit nemocným a
zbedačelým. Její dílo nemělo v té době
ve světě obdoby.

Anežčinu kanonizaci nelze chápat
jako manifestační závěr tisíciletí kře-
sťanství u nás, ale jako výzvu k dů-
stojnému vstupu do nového tisíciletí.

V dobách největšího ponížení národa
se utíkáme k těm, kteří jsou nám vzorem.
Je to velké dobrodiní pro nás, že v této
době vleklého duchovního i hmotného
marasmu se nám připomíná právě vzor
sv. Anež-ky. Je ale na nás všech, aby
duch jejího odkazu se stal tělem.
Kanonizací se nám oživuje její dílo,
které musí být palčivou výzvou našemu
svědomí. Procházíme slzavým údo-lím,
které jsme si i sami zasloužili. Svoji
vlažností a lhostejností jsme umožnili
často dáblu řídit bez ome-zení. Jak
málo je těch, kteří pozved-nou svůj hlas
proti týrání bezmoc-ných. Ti ostatní také
říkají, že jdou za Kristem, nebo že jsou
stoupenci demokracie? Nic než
licoměrnost. Nuže, začněme už konečně
odči-ňovat tu tíhu v našem svědomí.

Sv. Anežka se už ve své době stala
jakoby patronkou odčiňovatelů zla v
našem národě. Je však také patronkou
tvůrčích dějinných pohy-bů, které
energicky a radikálně smě-řují k lepší
budoucnosti.

Ne náhodou náš milovaný kardi-nál
Tomášek při vyhlášení Desetiletí
duchovní obnovy v naší zemi zvolil pro
první rok Desetiletí za úkol služ-bu životu
a do středu pozornosti zde postavil
světici Anežku Přemyslovnu.

Všichni máme svůj díl povinnosti k
tvorbě této duchovní obnovy v tom-to
našem vulgárně zmaterializova-ném
světě, zajímá-li nás, v jakém ovzduší
budou žít naše děti.

Rádio Svobodná Evropa odvy-sílalo
12. a 13. listopadu 1989 tuto úvahu,
která je i dnes aktuální.

Čeká nás ještě mnohé zápolení
s těmi, kteří nemají ochotu k očistě
svého srdce a k očistě naší spo-lečnosti.
Učme se prozírat dílo sv. Anežky, dílo
narůstání dobra - plat-né v minulosti, v
přítomnosti i v bu-doucnosti jako náš
úkol.

Sv. Anežka viděla nejen trpící ne-
dostatkem a nemocemi, ale i ty, kteří
trpěli nejednotou, rozbrojem
a nepřátelstvím. Její milující srdce,
toužící po sblížování, dokázalo usmi-
řovat i těžké spory. Snad dokáže
vnuknout i nám myšlenky k urov-nání
sporů v naší zemi ke smíření, k
vzájemné úctě ve jménu lidství.

Ing. Bohumír Kuba

CESTA RŮSTU

Skrze Marii pochopíme, že Ježíš je
nosičem života a obnovy. Všude, kde je
život, je i obnova. Život nutně vyžaduje
obnovu a všude, kde je obnova, je patrný
život. Maria říká, že Ježíš přináší život u
každého trochu jinak. Někomu se zjeví
jako blesk, srazí do prachu a vytvoří tak
neobyčejnou energii pro obnovu. Tak
vstoupil do Pavlova a Norber-tova života
a přinesl sem tak mocné světlo, že
nebylo možné mlčet, bylo potřeba
promluvit. Protože dostali tak silný proud
světla, přichází tak rychlá a především
velká obnova. Podobnou obnovu náhlou
a tak in-tenzivní prožívají ti, jimž Ježíš
tuto milost dá. U mnohých však, připomíná
Maria, obnova duše přichází
pozvolna. Jsou to ti, kteří mají po-
stupně odpovídat Pánu na jeho vý-zvu. Mají
vydávat Pánu svědectví
o své víře a věrnosti. To je jejich cesta
obnovy a růstu. Tyto Ježíš vyzval svým
slovem a oni pochopili, že je to slovo
života, proto v ně uvě-řili. Je tu rozdíl v
tom, že Ježíš ne-vstoupil do jejich života
tak silně, mocně a zázračně. Nabízí se
jako dar, ukazuje své vzácné perly. Říká:

„Vyber si.“ Ti, kteří jdou touto ces-tou,
nezažijí tak mocnou, silnou
a zázračnou energii dobra, proto i
obránci je postupně.

Většina z nás jde touto cestou
postupného růstu. Maria nám radí,
abychom se nevydávali širokou a
prostornou cestou, ale šli cestou úz-kou,
neboť ta vede k životu. Máme si vždy
vážit milosti, že nás Ježíš povolal. On
přece řekl, že když jsme pozváni na
svatební hostinu, nemá-me si sedat na
přední místo, aby snad někdo vzácnější
nepřišel. Má-me si sednout raději na
poslední místo, a bude-li to vůle
hostitelova, uvede nás výše. Maria nám
připomíná, abychom si tohoto povolání
vá-žili. Máme pochopit, že žít s Ježíšem
je veliké obdarování a jeho přítom-nost
je veliký dar. Máme být vděční za to, že
chce s námi mít spole-čenství. Šťasten je
člověk, který si váží Ježíšova přátelství.
Protože žije-me ve společenství s
bratřími, vidí-me, že někdy projevují
zbožnost ji-ným způsobem, že se jim
někdy do-stává i větší popularity a
přízně. Může se stát, že do našeho života

vstoupí lítost, smutek nebo i závist. V té
chvilí nám Maria radí, abychom se
neohlíželi ani napravo ani nalevo, ale
pohlíželi vpřed k tomu, který nás povolal.
I Petr, když se ptal Pána, co bude s tímto
učedníkem, dostal od-pověď, aby se
nestaral, ale aby on sám ho následoval.
Není důležité zbytečně se ohlížet kolem
sebe, ale pohlížet k Pánu, dárci darů.
Mnohdy nám něco vezme nebo nás
nechá osamoceny, abychom se
p ř i p r a v i l i
k přijetí vzácné perly.

Maria říká, že nám Ježíš někdy něco
vezme, abychom byli chráněni před
nepravými perlami. Podle Ma-rie máme
být vděční i za bezútesné chvíle, za
samotu, opuštěnost nebo i za nemoc.
To vše je Ježíšovo oslo-vení i jeho výzva
- za čím půjdeš?
V té chvíli, kdy prožíváme nepocho-pení
nebo samotu, bylo by nejlehčí sama
sebe litovat a cítit se ukřivdě-ným. To
však by nebyla ta pravá cesta. Protože by
tu byla ukřivdě-nost, chyběla by radost a
to by se projevilo v nedostatku lásky.
Maria připomíná Ježíšova slova: „Kdo

polo-ží ruku na pluh a ohlíží se nazpět, není způsobilý pro Boží království.“ Sebelitost, to je ohlížení se nazpět. Jestliže jsme v Ježíše uvěřili jako v Pána, máme věřit, že všechny naše neúspěchy jsou smysluplné a hodnotné. Jsou právě potřebné, abychom si dovedli vybrat skutečně pravé perly. Když se naučíme být vděční za neúspěch nebo za ztrátu něčeho, co bylo zvláště milé, pak můžeme pokročit dál. V tomto období je podle Marie důležitá věrnost. Věrnost spočívá v tom, že své úsilí směřujeme k Pánu, děláme je pro jeho čest a slávu. Kdybychom své úsilí směřovali k vlastní oslavě, pak by se z něj vytrácel duch a přestávalo by být dílem Božím. Cokoli v sobě nene-se aspoň trochu Božího Ducha, ne-musí tu být. To, co je budováno jen pro naši oslavu, je zbytečné a může být i škodlivé. Máme mít vždy na paměti, aby naše úsilí s m ě ř o v a l o k Bohu, pak je to cesta růstu. Každé

naše úsilí je totiž v Bohu zdokona-lováno a očišťováno.

Maria v Káni Galilejské řekla hostitelům, aby udělali všechno, co jim Ježíš řekne. Když ho poslechli, došlo k proměně vody ve víno. Naše věrnost má spočívat v tom, že chce-me, aby naše úsilí se srovnávalo s Ježíšem, aby se s ním nerozcháze-lo. Naše věrnost, to je poslušnost Je-žíšovi, to je ochota být jeho služeb-níkem. Chceme být věrní jeho Duchu a to tak, že se ze svého díla budeme jakoby vytráčet, aby někdo jiný, vyš-ší je řídil. Já se musím menšit, aby on mohl ve mně, ale i v celém mém úsilí růst. Vždycky někomu slouží-me, pro někoho pracujeme a od ně-koho budeme odměněni. Jde tu pře-devším o to, aby celé naše úsilí neztroskotalo, neboť cokoliv je bu-dováno k oslavě vlastního jména, ztroskotá.

Co však je budováno na vyšším, Božím jménu, zůstává. Náš růst stojí také

na čistotě, které se učíme u Marie. Na oltář klademe přece bílé plátno, ušpiněné plátno tu nemá místo. V chrámě jsou vzácné obrazy, kýč tu nemá místo. Na oltář klademe ušlechtilé květy, plevel tu nemá místa. O čistotu duše usilujeme pro-to, aby se stala půdou pro růst pra-vých perel. Jen v nenarušené duši mohou žít skutečné perly. Jen v du-ši uspořádané, zaměřené k Pánu, k pravému cíli, může vyrůst pravé rozhodnutí. Z Mariiny čisté duše vy-rostlo opravdové rozhodnutí. Z Marie se narodil Ježíš.

P. Stanislav Forst

MOC LÁSKY

Ve Světle číslo 44/94 jsme pře-tiskli úryvek z bohoslovecké homilie P. MUDr. Oto Opálky. V minulém čísle Světla jsme přinesli o tomto knězi svědectví světícího biskupa arcidiecéze olomoucké Josefa Hrdličky. Dnes sérii článků o P. Opálkovi ukončíme úryvkem z jeho dopisu:

EO · CB

A tak Pán posílá medvědy a vlky, aby skrze naši lásku se proměnili v prince, dá-vá nám do rukou škaredé kamení, ostré jako škvára a navíc strašně těžké, podává nám trní, a my trní nechytíme holýma ru-kama, nenecháme se jím zranit a ono ne-rozkvete do krásné růže, škaredý kámen se nepromění ve zlato a ani medvědi a vlci se nepromění v prince, protože je nemilujeme.

Jednou ve vězení na Štědrý den jsme dostali brambory se zelím. Myslím, že jsem to hodil do záchodu, ale klidně jsem tehdy přijal Tělo Páně. Myslím jsem, jak jsem dobrý a hlavně lepší, že mám právo mít zlost (tehdy bych asi řekl „hněv“, to zní líp, a nakonec bych z toho asi udělal „svatý hněv“). Ale teď vidím, co všechno Pán svou láskou mohl udělat skrze mou lásku, jak třeba mohlo vše jinak vypadat, kdybych vzal ten šálek, poděkoval Pánu Bohu, poděkoval veliteli věznice, tomu, kdo mi to dal, prosil za ně a žehnal jim. Ale neměl jsem lásku, neprosil jsem o ni, a tak ani neděkoval...

A tak pořád myslím na lásku, že je všechno, že je první a poslední, že je na začátku, uprostřed i na konci naší cesty, a že je výborné nechat se uchvátit a fascinovat Kristem, Láskou - že je výborné být náměsíčníky Lásky, kteří s jistotou chodí po římsách světa, provazolezci Lásky nad městy, bez sítí... a s jasnožřivou jistotou dělají něco, co nikdo kolem ne-chápe, jen Ježíš, a chválí je za to...

(Z dopisu P. Oty Opálky)

K ZÁVĚRU SYNODY O ZASVĚCENÉM ŽIVOTĚ

Kardinál Dr. Hans Hermann Groer se na biskupské synodě ve Vatikáně vyslovil proti tomu, aby se řádoví kněží zcela stáhli z diecézního pastorače. V mnohých řádech je far-ní pastorače již po staletí podstat-ným úkolem. Nebezpečí, že se řádoví kněží působící mimo kláštery odcí-zují svému společenství, je třeba čelit, zdůraznil vídeňský arcibiskup, který sám je příslušníkem benedik-tinského řádu. Vídeňský arcibiskup vybídl k zamyšlení nad pojmem „Bohu zasvěcený život“ (vita conse-crata) pro řádový život. Každý kře-stánský život směřuje jako takový k „dokonalosti“. „Bohu zasvěcený ži-vot a jeho poslání v církvi a ve světě“ (tak zní heslo biskupského synodu), má různé formy. **Kardinál Groer dále požádal synodní otce, aby se vyslovili pro povýšení sv. Terezie z Lisiey na „učitelku církve“. Mělo by to být k stému výročí jejího úmrtí 30. září 1997.**

Autorita a pastýřská úloha bis-kupa v diecézi by měla respektovat „oprávněnou autonomii“ řádových společenství, objasnil **linecký bis-kup Maximilian Aichern**: „Otevřený a čestně vedený dialog ve snaze řešit nahromaděné těžkosti se tak stane věrohodným svědectvím evangelia.“ V dílčích církvích by měli řeholníci a řeholnice mít účast v poradních a schvalovacích grémiích na různých úrovních. Linecký biskup se zmínil také o výchově členů řádů. Spolu-působnost při nové evangelizaci vy-žaduje vysoký stupeň vzdělanosti. Na to se musí pamatovat již při výběru kandidátů a jejich přijímání. Aby mohl být úkol splněn, je k tomu nutné specifické odborné vzdělání a neustálé sebevzdělávání.

Pokud jde o sliby čistoty a po-slušnosti chybí zde podle **italského**

kardinála Fiorenza Angeliniho často žádaní konsekventní postoj. „Bohu zasvěcený život“ postihly dvě krize: Existuje velký nedostatek ře-holních povolání, nebo (kde tento nedostatek není) schází často pří-kladné svědectví řeholníků.

Kuriální **kardinál Joseph Rat-zinger** vyzvedl na biskupské syno-dě, že církev musí dnes proti pa-nujícím „názorovým mocnostem“ hlásat „celou Boží vůli“. „Nesmí sta-vět solidaritu skupiny nad pravdu“, řekl prefekt římské Kongregace pro nauku víry účastníkům synody. Církev musí raději kvůli pravdě brát konflikty na sebe. To platí zvláště také pro řádová společenství. Rat-zinger připomněl, že v různých sy-nodních dokumentech a proslovech v synodní hale stále zaznívalo slovo „prorocký“ jako charakteristika „Bo-hu zasvěceného života“. Hlavní úlo-ha proroka je hlásat neohrožené vůli Boží ve své době a vzít na sebe také útrapy a pronásledování, podtrhl Ratzinger.

Názor **českého dominikána P. Dominika Duky** je, že mnoho mla-dých lidí si přeje vést společný život v řádech nebo náboženských spole-čenstvích, avšak většina z nich k to-mu „nemá potřebnou sílu“. Kdo vyrůstá jako jedináček, nezískává potřebné předpoklady pro řeholní ži-vot a kněžské povolání, řekl před-seda České a Slovenské konference představených mužských řádů. Mnozí mladí lidé přicházejí do řádů z ne-úplných rodin, aniž by měli nějaké zkušenosti ze společného života ne-bo aniž by byli dostatečně odolní vů-či životním napětím ve společenství. Zároveň P. Duka poukázal na pro-blém, že se četné ženské kongregace musí vyrovnávat se změnám poje-tím úlohy ženy.

Českokobudějovický biskup Anto-nín

Liška hovořil na synodu o pro-blému spolupráce řádových kněží v diecézní duchovní správě. V době komunistického útlaku žili a působili členové řádů jen ve farnostech. Nyní byli vzhledem k obnovování řádového života povoláni zpět do klášterů. Kdyby odešli všichni řádoví kněží z far, znamenalo by to „ochromení“ nebo alespoň velké

zhoršení pastorační situace. Situace se zůstává prognózu, podle které počet diecézních kněží v České republice bude stále klesat a řeholníci stoupat. Situace se může řešit „vhodnou kooperací“. Proto by se měly najít nové formy spolupráce s řády v místních církvích. Biskupové musí při tom respektovat specifická charismata jednotlivých řádů,

zejména kontemplativních.

Zakladatelka řádu „Misionářek blíženské lásky“ matka Tereza z Kalkaty vyzvedla ve svém vystoupení na biskupské synodě ve Vatikánu význam slibu čistoty ve službě lidem. „*Náš slib čistoty nás zcela osvobozuje pro rozjímání o Bohu a pro plné oddání se naší velkorysé a bezplatné službě všem potřebným lidem,*“ pravila nositelka Nobelovy ceny míru.

Z Ghany pocházející **řeholnice Rose Sumahová** požadovala, aby při výběru novicek byl kladen větší důraz na kvalitu než na kvantitu. Sestra navrhla, aby pro lepší vzdělávání řeholnic byly zřízeny kurzy na papežských vysokých školách.

Peruánská **řádová sestra Klara Sietmannová**, předsedkyně Mezinárodní unie představených řádů, se v synodní hale vyslovila pro vyváženou a účinnou účast řeholnic v pastoračních funkcích a na úkolech

církve.

Situaci v Polsku vylíčil představený řádu **P. Jan Nalaskowski**: Existuje zde 106 institutů sester s asi 25 000 členkami a 69 mužských řádů s 30 000 řádových kněží. Po zhroutilí komunismu se pro ně otevřely nové možnosti, avšak polská společnost je stále ještě silně poznamenána materialistickým světovým názorem, odlidštěním a ateismem starého režimu.

Kromě P. Nalaskowského referovali ještě další řeholníci o pronásledování církve v bývalých komunistických zemích východní Evropy. **Česká voršílka Kateřina Havlová** vzpomněla na to, že kláštery v bývalém Československu byly přeměněny v padesátých letech v „koncentrační konventy“ s nucenou prací v továrnách a na polích. I přesto našly řeholnice tajné možnosti ke katechézi ve svém okolí.

Z Běloruska pocházející **sestra Anna Stara** uvedla jako velkou obtíž při evangelizaci nedostatečné teologické vzdělání mnohých řeholníků ve své zemi. V podzemí působící řeholnice musely pracovat a žít osamoceny mimo svá společenství.

O novém „rozkvětu“ řeholního života v Rusku referovala **sestra Nina Jolanta Chalecka**. V současnosti působí v duchovní správě 19 mužských a 29 ženských členek řádových institucí, kteří žili v malých komunitách a byli zapojeni do pastorační práce lokálních církví.

(TISK ČBK Praha)

(Pozn. red. Světla: Celkovou zprávu o synodě ve Vatikánu přinášíme mezi zprávami ze světa na str. 12)

Z MYŠLENEK SESTRY JULITTY RITZOVÉ (2.)

VE SLUŽBÁCH RADOSTI

Bůh nechť je naší radostí i naší dokonalostí. Bylo by to směšné, kdybychom se chtěli radovat z našich úspěchů a z našich cvičení. Budeme mít ve všem, dokonce i v utrpení a temnotě, radost, která převyšuje všechno pozemské, když budeme dbát nikoliv o svou radost, ale o Boží slávu.

Pak bude Bůh naplňovat duši stále více a stále hlouběji radostí a této radosti musí být všechno podřízeno. To je pro ni ten nejvyšší cíl. Pak porozumíte našemu Vykupiteli, jeho Matce a celému evangeliu, především blahoslavenstvím z horského kázání a vaše radost bude bez konce. **Hleďte svou vnitřní rovnováhu nikoliv v tom, že si budete stěžovat na tělo a budete je chtít potlačit, nýbrž v tom, že svou duši otevřete vstříc Bohu. Uvidíte, že tomu tak skutečně bude.**

Když umřeme sobě samým, budeme žít pro Boha. Když umřeme sobě, vstaneme s Vykupitelem z mrtvých. Toto umírání vypadá úplně jinak, než si lidé myslí. Je to **radostné umírání sobě samým**. Proto s odvahou pokračujte ve společenství těch, kteří kráčejí po „**malé cestě**“, která je vlastně triumfálním pochodem milosti. Tím se odlišují velcí od zcela malých,

že ti první mají **odvahu k rozhodujícímu zlo-mu, k jednoduchosti, k prostotě a k veliké důvěře v milost. Bůh vstupuje do samého nitra duše, která se stává prázdnou, aby vytvořila prostor pro Boha.** Ti druzí naopak tuto odvahu nemají a uvážnou na určitém stupni komplikací, hledají dlouhou dobu marně

O jeden stupeň Boží lásky v duši více znamená větší pokrok a nekonečně větší prospěch církve, než všechny vnější činnosti dohromady.

Jullita Ritz

útěchu v cvičeních, aby nakonec zjistili, že musí jít k podstatě, to jest **přenechat sebe zcela a bez výhrad Bohu a spolupracovat s ním krůček po krůčku. Odvaha k této heroické prostotě a dětinnosti je ve skutečnosti tou největší milostí a Bůh ji dnes nabízí mnoha lidem, ale většina ke své vlastní škodě ji odmítá.** Oni touží spíše po tom, aby dosáhli toho nejlepšího a vrcholů dokonalosti, k níž všechno jistě směřuje, jenže oni nemají víru a důvěru, nemají tu silnou lásku, aby nabídli v oběť doopravdy a s radostí toto **prostinké, maličké, láskyplné sebezapření všedního dne.**

Proto buďte pozorní. **Myslete na malou Terezičku** a další dnešní světky. Co všechno museli přestat, jak velká

pokoušení podstoupit, především od duchovních osob, které je chtěly odradit od této jednoduchosti, prostoty, od bezmezné důvěry k Matce Boží, k Nejsvětějšímu Srdci, od té pro nás nepochopitelné lásky a dobroty Otce ke svým dětem. Ve skutečnosti spočívala velikost tohoto svatého dítěte a současně velké ženy v tom, že **prosadila tuto jednodu-chost lásky ve shodě s evange-liem a s příslibeními, danými ve zjeveních**, tím, že ve všem odpovídala na Boží lásku a hledala jeho slávu. Odvracela svou pozornost od sebe samé: nevyhledávala sebezápory jako asketická cvičení, nýbrž **prostince dětsky milovala a v této lásce získala obdivuhodnou důvěru k nekonečné moci milosti.**

Je to zcela jednoduché. Tvoje sebekritika je klamná, protože je dik-tována příliš tvými city. Skutečná sebekritika je možná jen ve světle milosti. Pak je všechno klidné, samozřejmě, bez vzrušování, bez nářku a malomyslnosti, neboť právě naopak především odvaha a radost plynoucí z vyhlídky, že s milostí je možno dosáhnout úplně všeho, dosáhnout svatosti v takovém stupni, jakého mám podle Boží vůle dosáhnout. Každý má od Boha stanovenou míru, kterou nemáme přeměřovat, nýbrž radostně naplňovat. Nyní je nezbytné pouze to, aby

váš život byl skrze „Sláva Otci.“ zaměřen stále více a více na Boží vůli skrze Ducha svatého, a proto by všechno mělo být sláva a chvála a děkování bez starosti, bez neklidu, bez sebe-kritiky. Jen Bůh! Proto odvahu! Žádný strach. Nemyslete na pokroky, nýbrž kráčejte krok za krokem odvážně, prostě a stále tak, že plníte Boží vůli beze strachu a bez sebe-kritiky ve všednostech denního života. To je cesta ke skutečné a pravé svatosti, kde to nejmenší je nekonečně veliké: to je nauka kato-lické církve, to je tajemství svatosti.

Mějte stále více a více odvahy. Milost je připravena na to, abyste při všech zdánlivých nezdarech, de-presích, při všech zřejmých selháních a nedokonalostech mohli vesele a s odvahou říci: „*Čím hlouběji mě spouštíš na vlákne mé nicoty do mé temnoty, bezmocnosti a hříšnosti, s tím větší radostí a dětinností Tě chci chválit, oslavovat a děkovat Ti, chci Ti vzdávat čest a projevovat důvěru, které*

jsi hoden jen Ty. Ty jediný to umíš, chceš a musíš dělat - jen Ty, ne moje malá lidská moc, jen Ty.“ Víra, důvěra a láska - to nám může dát jen Bůh. K čemu tedy všechno lidské namáhání, všechna netrpělivost a všechny stížnosti na nás samy. Jdeme k Prameni, konkrétně a v každém případě, a všechno půjde.

Tak tedy na každý neúspěch je jen jedna odpověď: je to důsledek nedostatku vnitřní, sebe zbavené modlitby. Je třeba mít odvahu vyslovit „Sláva Otci...“. Nemusíme si nic zvláštního přát. Bude nám to přidáno. Starejme se jen ve všem o oslavu Boha.

Jediná odpověď na všechny, všecičky vnější těžkosti, podněty ke vzrušování, podněty k netrpělivosti: „Sláva Otci...“ Bůh vám bude dávat stále více odvahy být maličkým před ním a současně velikým v důvěře. Čím méně se budete zabývat tím negativním na sobě a místo

toho bude pro vás potěšením představit se skrze našeho Vykupitele a jeho Matku nebeskému Otci s chválou, úctou a děkováním, tím bohatěji vás Bůh zahrne dalšími milostmi, světlem, silou a teplem. **Chvála Boží vůle je ta pravá chvála.** Je to Bůh, kdo se ve vás modlí, a proto se duše stává stále více Boží harfou, na které hraje Duch svatý, a duše zůstává stále připravena, zůstává klidná i při všech vnitřních a vnějších bouřích.

(přeložil Lubomír Štula)

SEKTY

Noční tragédie

V noci na 5. října došlo ve švýcarských obcích Cheiry a Les Granges poblíž Friburgu k rituální sebevraždě příslušníků sekty „Řád chrámu slunce“ (Order du Temple solaire), při které přišlo o život nejméně 48 lidí. V jednom ze spálených domů našla policie za tajnými dveřmi místnost s 21 mrtvolami, jejichž hlavy byly omotány do červených a černých pláštů. Na stěnách místnosti byly esoterické symboly, mezi jiným v duchu „tajemství růže a kříže“. V domě bylo instalováno důmyslné zařízení pro založení požáru, které však zčásti selhalo.

Obavy a varování církve

Švýcarská biskupská konference i Vatikán vyjádřili hluboké znepokojení nad touto tragickou událostí. Vatikánský teolog Gino Concetti se ptá, jak je možné, že se občané vysoce rozvinuté země s dávnou křesťanskou kulturou dají strhnout „falešným prorokem“ ze zámoří k takovému jednání. „Poselství“ takového proroka je totiž v radikálním rozporu s křesťanstvím. Podle jeho názoru úspěchy takových proroků nespíší tolik o jejich kvalitách, jako spíše o slabosti jejich posluchačů. Sekretář švýcarské biskupské konference vyjádřil požadavek informovat důkladně věřící o rozličných formách nebezpečí, které v sobě skrývá současný „supermarket náboženských nabídek“. Podle jeho slov musí církve opakovat zcela jednoznačně, od jakých hodnot není možno v žádném případě ustupovat. Patří k nim i hodnota lidského života a integrity lidské osobnosti. Biskup Pier Mamie požaduje pozornost a bdělost, aby se věřící nedali lákat falešnými proroky, kteří je mohou

přivést cestou zmatení rozumu až k vražednému poblouznění, k zvrácenému a překroucenému náboženství, které vede i k pohrdání životem.

Psycholog vysvětluje

Podle vyjádření psychologa Georga Schmida patřila sekta ke skupinám tzv. „konce časů“, která se pokládala za ochránkyni světa v hynoucím světě. Takové skupiny se domnívají, že jen ony přežijí blížící se apokalypsu jako „čistý ostrov ve zvráceném světě“. Že se agresivita skupiny obrátila dovnitř, je podle Schmida důsledkem skutečnosti, že v sektě došlo k rozepřím, které ohrožovaly její semknutost, a vůdce sekty dospěl k názoru, že už nemůže dále čekat. Lze předpokládat, že chtěli uspišit apokalypsu a živil se nadějí, že jako jediní ji přesto přežijí. Sekta tohoto druhu totiž žije v úplně duševní izolovanosti od ostatního světa. Čím je menší, tím je semknutější a izolovanější. V takovém společenství ztrácejí jednotlivci svou individualitu a jsou zcela v područí mistra. Co myslí a prožívá mistr, myslí a prožívají všichni. Švýcarská tragédie demonstuje, jak daleko může zajít tato slepá oddanost mistrovi. Podobné tragédie se mohou dále stát kdekoli a kdykoliv, protože roztržitost nových hnutí a sekt je stále větší, takže jejich scéna je zcela nepřehledná a chování takových izolovaných skupin je naprosto nepředvídatelné. Obyvatelé v okolí domů, kde se tragédie odehrála, neměli nejmenšího tušení, že se jedná o sektu, a pokládali její příslušníky za normální turisty. Můžeme si snadno představit, co se může stát, jestliže vůdce ve své pomatenosti přiměje sektu, aby

svou agresivitu obrátila proti okolnímu světu.

Vůdce sekty Kanaďan Luck Jouret byl homeopat. Lidé k němu přicházeli, protože hledali zdraví nebo trpěli strachem před nemocí. Důvodem jejich hledání může být také zájem o nové vědění anebo touha osamělého být přijímán druhými.

Týká se to každého

Televize nedávno informovala o tom, jak narůstá počet dětí a mladistvých, kteří hledají ve svých úzkostných stavech pomoc v linkách důvěry. Je mnoho dětí dalších, které trpí úzkostmi a strachem, a ty všechny jsou potenciálními oběťmi různých sekt a zvláštních skupin (včetně Svědků Jehovových), které jim v deformované podobě nabídnou to, čeho se jim v té nejpřirozenější podobě nedostalo v lidském společenství rodiny a domova. Je na místě i z tohoto zorného úhlu hodnotit v roce rodiny význam harmonického rozvoje lidské osobnosti v láskyplném křesťanském rodinném prostředí, které je nejlepší školou života i školou víry. Zralá osobnost s opravdovou náboženskou zkušeností žijící s Bohem a v Bohu, zakotvená v bezpečí společenství křesťanských rodin i farní obce, nepocítí potřebu vyhledávat výstřední náboženské skupiny a bude imunní vůči jejich svodům. Součástí této imunity je také náležitá informovanost, v jejímž zájmu bychom měli dbát trvale o své náboženské vzdělávání.

(podle Kathpress 231, 232
připravil Lubomír Štula)

12. listopadu 1989, v den kanonizace sv. Anežky České, byla na Moravě první mše sv. ke cti této svěřice v místě s jejím životem bytostně spjatém - v klášteře Porta coeli u Tišnova, který roku 1233 založila její matka Konstancie, a ve kterém našla útulek pro poslední léta života i místo svého odpočinku.

**Výročí pěti let od svatořečení vzpomeneme
v neděli 13. listopadu 1994 (v den svátku sv. Anežky)**
opět ve starobylé bazilice kláštera Porta coeli v Předklášteří u Tišnova
v 10.00 hod. pontifikální mší svatou,
kterou bude zase obětovat P. Michael J. Pojezdný O. Praem.,
opat strahovského kláštera, na kterou srdečně zveme.

Bohoslužbu zpěvem doprovodí
chrámový sbor mladých od sv. Václava v Tišnově.

V bočních lodích baziliky výstavka pastelů Št. Alberta z Brna.

SVÁTEK RODINY

K svátku rodiny vystoupili v Katolickém domě v Bílovicích u Uher-ského Hradiště sourozenci Černí z Prostějova s dvouhodinovým pás-mem „Desetiletí“ o českých svatých (sv. Janu Sarkandrovi, bl. Zdislavě, sv. Anežce, sv. Ludmile, sv. Václavu a sv. Janu Nepomuckém). Další představení budou při oslavě Svátku rodiny 12. listopadu ve 13 hodin ve farním kostele sv. Jakuba v Lipníku nad Bečvou a 20. listopadu v Kul-turním domě v Kroměříži při děka-nátní oslavě Svátku rodiny. -č-

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

ŘEKL: „LÍBÍ SE MI, JAK ŽIJEŠ.“

Chci se s vámi podělit o jeden zážitek. Byla jsem navštívit starou 93letou paní. Žije sama v domku na předměstí Brna, skoro slepá, trochu sklerotická, na pohled maličký vě-čhýtek, jako člověk velmi krásná.

Vyprávěla mi o životě. Přežila dvě války, hlad, bídu... Několikrát opa-kovala, že Bůh ji nikdy neopustil, protože se modlila a pracovala... Denně chodí na mši a ke sv. přijímání. Když se jednou vracela do-mů, uviděla na obraze, který má nad postelí, rozzářené srdce Ježíšovo. Říká, že několikrát viděla a mlu-vila s Bohem. Ptala se, proč ji zde tak dlouho nechává? Odpověď: „Líbí se mi, jak žiješ. Neboj se smrti, sám si pro Tebe přijdu.“

První je pro ni Bůh a potom všechno ostatní.

Jak je to jednoduché, prosté. Ta stařenka nemusí studovat žádné duchovní školy, nechodí na před-nášky, nestýká se s tzv. Mistry, Guruy - a přece je Bohu blíží než kdejaký filozof. Její „modli se a pra-cuj“ a „první je Bůh a pak to ostatní“ je vyjádřením veškeré filozofie.

V mé práci, kterou jsem si zvolila se setkávám s různými lidmi a různými přístupy k životu. Tam, kde se člověk materialisticky zaměřený hroutí, kde myslí jen a jen na sebe, vyžaduje ohledy od okolí a někdy doslova ostatní tyranizuje, druhý, stejně postižený se klidně dívá do budoucnosti, nevyčítá, nenařiká na osud, nestěžuje si a ještě dokáže rozdávat lásku, moudrost. Ač těles-ně slabý, dokáže být veliký duchem.

Někdo zůstává v úžasu stát nad zjištěnou skutečností - jiný tuší

souvislosti...

Tak tedy jezdím po Brně a děkuji Bohu za to, že žiju, chodím, vidím, mám ruce, nohy. Děkuji i za tohle setkání s krásným, čistým člověkem.

Milada Klementová

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

ŽÁDOVICE 19. ŘÍJNA 1994

V roce 1992 jsme v obci Žádovice započali s výstavbou filiálního ko-stela. Celou tuto akci, která je v roz-počtu 3 800 000 Kč, provádíme z milodarů a příspěvků jak od na-ších občanů a rodáků, tak také od ostatních dárců, kteří mohou a chtě-jí v této věci pomoci.

Za této situace se nám podařilo stavbu zastřešit i zhotovit venkovní omítky a nátěr venkovní omítky. Zů-stávají nám však veškeré stavební úpravy uvnitř, které si vyžadají také velké finanční náklady, a financí se nám už nedostává. Postupujeme tak proto, že je požadavek vrátit vypůj-čené lešení.

Při různých jednáních jsme byli informováni, že snad můžete i Vy přispět na církevní akci a při ročním vyúčtování Vám bude odečtena část daně. Nevíme však, v jakém po-měru.

Proto Vás velmi prosíme, abyste nám přispěli a tím napomohli k ukon-čení výstavby tohoto kostela, za což Vám budeme velmi vděční.

Napište nám a my Vám pošleme složenku s číslem účtu a tiskopis, na kterém je možno sdělit Vaše další rozhodnutí. Potřebné potvrzení o pří-spěvku zašleme obratem.

Případné dotazy adresujte na:

Josef Bystřický,
696 49 Žádovice 87

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

VÁŽENÁ REDAKCE,

koupila jsem si různé knihy o mariánských zjeveních. Ve všech těchto zjeveních Panna Maria nabá-dá k modlitbě, půstu, pokání, prostě ke změně života. Já se domnívám, že to není v rozporu s učením ka-tolické církve a že je možno tomu věřit. Jsem ráda a jsem vám vděčná, že váš týdeník Světlo o tom píše a vyjadřuje se k tomu. ...

Budeme-li se řídit radami Panny

Marie, modlit se, činit pokání a pos-tit se, vždy nám to bude k dobru. Jenom je mně líto, že se k tomu nevyjadřují naši biskupové a kněží, kteří by to měli kázat. Tím by se zachránilo hodně lidí. Ale kdykoliv jsem se na to některého ptala, odpo-vidali, že je církev v těchto věcech velmi opatrná, aby ta zjevení nebyla třeba falešná apod. Ale jestli se s tou obezřetností neztratí mnohá šance.

Chtěla bych zůstat pravověrnou katolickou, ale přijímám i to posel-ství Panny Marie.

Marie Č.

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

SVĚDECTVÍ? ANO!

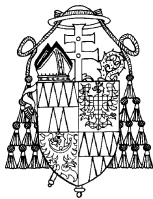
29. října 1994,
Linz, Rakousko

Milá redakce,
studuji momentálně v Linci. Je-den spolupracovník mi podle mož-ností přináší Váš časopis Světlo.

V jeho 17. čísle mě ohromil článek „Dopis jedné bosenské řeholnice matce představené“ na str. 9. Mám pocit, že by bylo dobré, aby ho moh-lo číst více lidí, hlavně zde na Zápa-dě. ... Velmi děkuji, že takové články zveřejňujete. Jsou to pravá svědec-tví, která povzbuzují k následování toho, jenž je jedinou cestou, jak udr-žet a rozmnožit v Církvi život.

V Kristu Váš bratr Oldřich

ZPRÁVY Z OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

Svatý Hostýn volá o pomoc

Na sv. Hostýn byla na den 9. 10. 1994 svolána mimořádná valná hromada členů Matice svatohostýnské.

Několik dní předtím napadlo asi 15 cm sněhu, takže byla oprávněná obava zda-li se schůze vůbec uskuteční. Členové Matice však nezklamali a přijeli v hojném počtu. V předvečer 8. 10. byla také překrásná dušičková pouť a světelný průvod vedl O. biskup Hrdlička. Také v neděli měl mši sv. v přeplněné bazilice na závěr poutní sezóny 1994. Odpoledne pak byla Valná hromada Matice. Hlavní náplní bylo odsouhlasení doplněných stanov Matice, volba nového výboru a diskuse. Stanovy byly odsouhlaseny s drobnými doplňky. Protektorem Matice je - jak vyplývá ze samých stanov - olomoucký arcibiskup. Výkonným místopředsedou byl zvolen ihned po schůzi Matice výborem P. Václav Ježík, SJ.

Jak vyplynulo ze zprávy o stavu

hospodaření, stojí Matice před obrovským úkolem splatit půjčku ve výši 15 mil. Kč, která byla vynaložena na koupi větrné elektrárny a opravu restaurace Ovčárna. **Proto prosíme velmi naléhavě všechny, kterým leží na srdci osud sv. Hostýna, aby podle svých možností přispěli na pomoc poštovní poukázkou na adresu: Sv. Hostýn - Matice, 76861 Bystřice pod Host., nebo přímo na účet - KB č. 13430691-691/0100, ale v tomto případě s průvodním dopisem na Sv. Hostýn. Matici svatohostýnské by pomohly i půjčky (bezúročně nebo na úrok do 7 %), které by poskytl jednotlivci či podniky.** Svou ochotu sdělte Duchovní správě Sv. Hostýn, 768 61 Bystřice pod Hostýnem.

Matka Boží svým dobrodincům nezůstane zcela jistě nic dlužna.

VJ

ZPRÁVY Z PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZE

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Praha: V sobotu 17. prosince budou mít všichni zájemci příležitost blíže se seznámit se životem bohoslovců v semináři. V programu je také setkání s Otcem arcibiskupem M. Vlkem při společné mši svaté a společný oběd. Zakonění programu se předpokládá před 16. hodinou.

Ministranti a mladí zájemci o prohlídku ať projeví zájem svým duchovním správcům ve farnostech. Ti je pak přihlásí na adresu: Arcibiskupský seminář v Praze, Thákurova 3, 160 00 Praha 6 - Dejvice (pět minut ze stanice metra Dejvická).

Letos poprvé to bude setkání mladých nejen z arcidiecéze pražské, ale ze všech pěti českých diecézí.

(podle článku P. Jana Baxanta, rektora pražského semináře, ZPA)

SLOVO K VOLBÁM

Drazí bratři a sestry!

Blíží se komunální volby. V nedávné době nesvobody to byly příležitosti k ponížení občana, protože byl vystaven nátlaku volit to, co nechtěl. Svoboda, kterou vybojovalo i mnoho křesťanů, je dnes novou možností, které je třeba využít, novým prostorem, který je třeba naplnit.

Naším úkolem dnes je nejen obnova hospodářství, ale i náprava velkých škod, způsobených na člověku a jeho myšlení. Byli jsme záměrně vychováni k pasivitě ve veřejném životě. Lidé propadli dojmu, že se nic nedá dělat, že nic nelze změnit. Tento falešný pocit možná někde přetrvává nebo se při různých nových těžkostech znovu objevuje.

V této situaci chceme naléhavě připomenout, že jsme dostali svobodu také jako dar od Boha a šanci, v níž máme uskutečňovat a rozvíjet svůj křesťanský život. Ten má proniknout společností, v níž žijeme, jako kvas těsto. Křesťan ho do ní vnáší svou účastí na životě, práci a řízení společnosti.

Patří tedy k závažným povinnostem křesťana, aby i svou účastí ve volbách projevil hluboké vědomí své odpovědnosti před Bohem a spoluodpovědnosti za společnost, svou solidaritu s druhými a aby podle svého nejlepšího svědomí dal hlas těm, kteří budou zárukou dobrého, spravedlivého a všestranného rozvoje obce a města.

Tento postoj od vás očekáváme.

V této chvíli je také zapotřebí vyjádřit poděkování všem, kteří v posledním volebním období poctivě nesli tíhu služby a odpovědnosti za veřejné věci.

Vaši biskupové
Listopad 1994

Dne 4. listopadu 1994 byl v Olomouci pohřben pan
JOSEF IVO UNZEITIG,
bývalý redaktor časopisu olomoucké arcidiecéze Rozsévač
a politický vězeň z padesátých let. Ať odpočívá v pokoji!

Personální situace

Ve 375 farnostech působí 161 kněží. Na své budoucí působení v pražské arcidiecézi se po jazykové stránce připravují 4 polští kněží. V arcidiecézi od minulých let působí již osm polských kněží a dále jeden španělský a jeden italský. V semináři pro pražskou arcidiecézi studují 2 bohoslovci polští a 3 bohoslovci slovenští. Celkem v Praze studuje v pěti ročnících 40 bohoslovců, v zahraničí dalších osm.

Kněžím pomáhá také 13 stálých jáhnů, 21 akolytů a 25 lektorů.

(podle ZPA)

Formace kněží

Zodpovědným za formaci kněží do 5 let po ukončení studia na fakultě a za formaci v semináři byl ustanoven P. Václav Chroust, vikář podřípský.

(podle ZPA-ACAP)

Večer věnovaný J. Sarkanderovi

Při příležitosti nastávajícího svatořečení se koná 25. 11. v čítárně Konventu bratří dominikánů (Husoova 8, Praha 1) veřejná diskuze. Začátek ve 20 hodin.

(ZPA)

Zřízení misijního centra

Arcibiskup pražský Miloslav Vlk zřídil v arcidiecézi pražské misijní centrum. Jeho náplní je praktická evangelizační činnost zvláště mezi mládeží a evangelizační formace a pomoc při rozvoji evangelizačních aktivit v arcidiecézi pražské.

(ZPA-ACAP)

„Náboženská pravice“ v USA

V souvislosti s nadcházejícími volbami do obou komor amerického Kongresu varuje liberální a levicový tisk před údajnou aktivizací tzv. „náboženské pravice“, jež inklinuje více k republikánské než k demokratické straně. Mezi „náboženskou pravici“ řadí křesťany ze všech církví, kteří odmítají interrupce, pornografii a mimomanželský sex. Aktivizaci těchto skupin ve všech křesťanských církvích považují liberální kruhy za „nebezpečí pro Ameriku“ a „ohrožení svobody“. Jejich znepokojení vyvolalo drtivě vítězství republikánů v předběžných volbách ve státech Idaho, Oklahoma a Kentucky, kde má v této straně převahu nábožensky a konzervativně orientované křídlo, jež podporovalo Ronalda Reagana v jeho boji za zákaz interrupcí.

Encyklika ještě před Vánocemi

Sv. Otec Jan Pavel II. chce svoji encykliku na téma ochrany života zveřejnit na závěr letošního Roku rodiny. Oznámil to on sám na závěr mezinárodního setkání rodin na náměstí sv. Petra v Římě. Titul nové encykliky bude znít „Evangelium vitae“. Bude mimo jiné i reakcí na letošní káhírskou konferenci.

Varování před extremismem

Zakladatel charitativního a misijního díla „Kirche in Not“ (Církev v nouzi) pro pomoc východním zemím P. Werenfried van Straaten, známý pod přezdívkou „špekpátr“, varoval před ruským nacionalistou Žirinovským, vůdcem Liberálně demokratické strany. Řekl, že tento muž je schopen připravit třetí světovou válku. Vyzval západní veřejnost, aby aktivněji podporovala křesťany v bývalém Sovětském svazu.

Nové Biblické dílo v Evropě

Na Slovensku, ve Slovinsku a v Rumunsku byla v letošním roce založena Mezinárodní katolická biblickou federací Biblická díla. Jejich hlavní poslání spočívá ve vydávání a šíření katolických překladů Písma svatého a také v publikování literatury na téma Bible. Nejúspěšněji si podle L'Osservatore Romano vede Biblické dílo ve Slovinsku, kde se těší aktivní podpoře lublaňského arcibiskupa Aloise Šustara.

Další dva anglikánští biskupové konvertovali

Po emeritním anglikánském biskupovi Londýna Grahamu Leonardovi ohlásili další dva biskupové této církve, že přestupují na katolickou víru. Jedná se o biskupa Richarda Rutta z Leicesteru a emeritního biskupa z

Dorchesteru Conrada Meyera. Jejich případ se řeší ve Vatikáně. Biskupu Leonardovi bylo povoleno vykonávat kněžskou službu v plném rozsahu, pravděpodobně totiž bude umožněno i oběma dalším biskupům.

SVĚT NA KONFLIKT ZAPOMNĚL

Vatikán: Belgický kardinál Godfriede Danneels si po návratu z bývalé Jugoslávie stěžoval, že se zdá, jakoby svět na konflikt v Bosně-Hercegovině zapomněl. Do Bosny přichází podle údajů obyvatel méně humanitární pomoci než před půl rokem. Církev se podle jeho slov musí dál angažovat v pomocných akcích těžce postiženým obyvatelům Bosny.

Kardinál podnikl cestu spolu s vídeňským řecko-pravoslavným metropolitou Michaellem Staikosem a s luterským biskupem Henrikem Svenungssonem ze Stockholmu. (TISK ČBK)

Náboženská statistika v Izraeli

Podle statistiky z letošního roku žije v Izraeli včetně Jeruzaléma, Za-jordání a pásma Gazy 5,4 milionu lidí. Z tohoto počtu představují 4,9 mil. židé, 770 000 mohamedáni a 160 000 křesťané: Jejich počet vzrostl proti roku 1992 o 30 000. Křesťané tvoří 3 procenta obyvatelstva a hlásí se ke katolické a pravoslavné církvi východních obřadů. Podle statistik je přirozený přírůstek křesťanů v současné době větší než muslimů. Křesťané v Izraeli jsou v absolutní většině arabské národnosti, křesťanů židovského původu je 10 000, jejich počet však klesá v důsledku emigrace.

Nic neospravedlňuje potraty

Španělský episkopát se staví kategoricky proti návrhu zákona povolujícího potraty na požádání. Přichází s ním vládní socialistická strana. Nová zákonná předloha pouze žádá, aby žena byla informována o alternativách vůči interrupci.

Za práva imigrantů

Arcibiskup amerického Los Angeles kardinál Roger L. Mahony ostře protestoval proti vládnímu návrhu zákona státu Kalifornie, podle něhož má být dětem nelegálních imigrantů odepřeno právo na vzdělání a lékařskou péči. Kardinál argumentuje tím, že odepřením vzdělání a zdravotní péče jistě skupině lidí vznikne společenská vrstva zbavená možnosti rozvoje, tlačena čím dál více ke kriminalitě jako prostředku seberealizace.

10 let od vraždy J. Popieluszka

Církevní slavnosti u příležitosti 10. výročí vraždy polského katolického kněze Jerzyho Popieluszka se konaly ve Varšavě na Žoliborzi, kde tento

neohrožený obránce práv člověka proti komunistické zvláštnosti. Jeho vrahy byli příslušníci komunistické tajné policie. V kázání při mši svaté nazval biskup Stani-slaw Dembowski Otce Jerzyho „sluhou Evangelia“.

Štědří Rakušané

Téměř miliardu šilinků věnovali rakouští katolíci na pomoc rozvoje zemím v uplynulém roce, kterou organizovala Rakouská biskupská konference. Největší částka putovala do Indie, dále do Brazílie, na Filipíny, do Ugandy a Zaire.

Poselství biskupské synody

Vatikán: Biskupská synoda vydala na závěr svého římského zasedání poselství katolíkům celého světa, ve kterém zdůrazňuje nezastupitelnou roli řádů a řeholních společenství pro církev a svět. Zvláštní dík vy-slovuje řeholním sestrám. „V situacích, které si to vyžadují, by měly být v církvi častěji zvány k poradám a k vypracování různých doporučení.“ Zvláště byl oceněn postoj těch řeholníků a sester, kteří zůstali věni svému povolání i během pronásledování pro víru. Synoda trvala celkem čtyři týdny a byla zakončena slavností papežskou bohoslužbou v bazilice sv. Petra.

Synodní Otcové vyzvedli ve svém poselství zvláštní úlohu řádů a duchovních společenství při nové evangelizaci na prahu třetího tisíciletí. Bez zasvěceného života, který se řídí slibů čistoty, chudoby a poslušnosti a bez účinné lásky ke všem potřebným by církev ztratila značnou část své misijní síly. Právě život podle těchto slibů „je výzvou kultury postmoderny, která se nachází v krizi“, a nabízí mužům a ženám alternativní model života. Tento „prorocký rozměr“ řeholního života je pro současnou kulturu zvláště důležitý, neboť se v ní kromě velkých vědeckých a humanitních vymožeností vy-skytují i politováníhodné výstřelky, které jsou „bolestným návratem k surovosti a nevázanosti“. Poselství kladně hodnotí množství katolických řádů, kongregací, institutů a nových forem Bohu zasvěceného života. Přesto nemá být vlastní charizma zdrojem napětí mezi církevní hierarchií a osobami zasvěceného života. Všichni by měli žít v úzké jednotě s papežem a biskupy, a to podle zásady „sentire cum ecclesia“ - cítění s církví.

(TISK ČBK PRAHA, P. Miloslav Fiala)

Spolupráce s Českým rozhlasem

Praha: V budově pražského arcibiskupství byla podepsána smlouva o spolupráci mezi Českým rozhlasem, Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví. Jejím předmětem je vzájemná spolupráce při přípravě a tvorbě rozhlasových pořadů s náboženskou tematikou, vysílaných na

všech okruzích Českého rozhlasu. Smlouva hovoří mimo jiné o ustavení komise při programové radě rozhlasu, která bude pracovat jako konzultační pro oblast náboženských pořadů.

TISK ČBK, P. Miloslav Fiala

Ekumenické shromáždění

Hradec Králové: Ve středu 26. října se v hradeckém biskupském apoštolském domě sešlo na pozvání sídelního biskupa několik desítek duchovních, a to z pravoslavné církve, ČCE, CČR - v čele s biskupem Tučkem, církve bratrské, Jednoty bratrské, adventistů sedmého dne a křesťanských společenství. Při ekumenické bohoslužbě se společně modlili za jednotu křesťanů, vyslechli slova Písma a zpívali písně společně různým vyznáním. Dr. František Holeček, OMin přednesl referát o historických i dnešních šancích sjednocení pohledů na českou reformaci a odpovídal na dotazy v bohaté diskusi, jež se týkala i některých kontroverzních otázek.

Otec biskup Karel i synodní se-nior ČCE Pavel Smetana vyslovili za své vyznání prosbu za odpuštění vin členů své církve v historii.

Po skromném pohoštění si hosté prohlédli opravený dům a výstavu historických a uměleckých památek k 330. výročí vzniku hradecké diecéze.

Dopis kongregace víry pro nauku víry

Praha: Vatikánská kongregace pro nauku víry vedená kardinálem Josephem Ratzingerem zaslala všem biskupům dopis ohledně duchovní správy těch věřících, kteří po předchozím církevním sňatku uzavřeli nové manželství. S odvoláním na apoštolský list „Familiaris consortio“ z roku 1981, který se týká rodiny, kongregace zdůrazňuje na jedné straně nutnost pastorační péče o ty-to věřící a na druhé straně „věrnost Kristově vůli, která vidí v nerozlučitelnosti manželství Stvořitelův dar“. Biskupové jsou povinni z lásky k pravdě povzbuzovat tyto věřící, aby se účastnili na různých akcích církve.

Zároveň kongregace potvrzuje „stálou a všeobecnou praxi, která se opírá o Písmo“ a která nedovoluje, aby rozvedení věřící, kteří žijí v novém manželství, přistupovali k eucharistii. Církev se o ně pastoračně stará a zve je k účasti na životě církve „v rámci možností, které jsou slučitelné s božským právem, od kterého nelze

dispenzovat“. „Když věřící po rozvodu uzavřeli nové civilní manželství, jsou v situaci, která objektivně protičeží Božímu zákonu. Proto nemohou po dobu trvání této situace přijímat eucharistii.“ Je ovšem nutné je ujistit, že jejich účast na církevním životě nemůže být redukována pouze na přijímání eucharistie.

(P. Miloslav Fiala)

Sbírka opět přístupná

Brno : Sbírka obrazů gotických a barokních mistrů v premonstrátském klášteře Nová Říše je nyní opět přístupná veřejnosti. Klášter shromáždil v minulých stoletích na 200 cenných obrazů, které se po jeho zrušení v roce 1950 ocitly na různých místech. Některé z nich se ztratily, jiné byly zničeny neodborným skladováním. Po návratu premonstrátů bylo získáno zpět kolem sta obrazů z původní sbírky, mezi nimi díla Lukase Cranacha st., Petra Brandla,

Johanna Lukase Krackera a Josefa Winterhaldera. Při renovaci a znovuotevření galerie pomohl rakouský klášter Geras, jehož opat Dr. Joachim Angerer pronesl při otevření 28. října projev.

Zasedala Komise pro laiky

Praha: V pastoračním středisku pražského arcibiskupství v Praze-Dejvicích zasedala 31. října Komise pro laiky České biskupské konference pod vedením plzeňského biskupa Františka Radkovského. Zabývala se zpracováním předlohy o evangelizaci a úkolech laiků v životě společnosti a církve pro jednání biskupské konference. V materiálu se doporučuje zaměřit se na aktivity laiků, evangelizaci a formaci věřících i nevěřících, na podporu malých společenství v rámci farností a duchovních hnutí. Docenit význam sdělovacích prostředků a maximálně podporovat jejich působení v církvi a společnosti. Perspektivně se uvažuje o vytvoření mobilních týmů z vyškolených laiků na celonárodní úrovni. Úkolem týmu by bylo poskytování služeb pro vedení a formaci duchovního života.

CHARITA ZRAKOVĚ POSTIŽENÝM

Poněkud méně obvyklou slavnost uspořádala 5. října Oblastní Charita Opava v bývalém klášteře dominikánek a budoucím Charitním domově pro zrakově postižené ve Vlastovičkách u Opavy.

U příležitosti zahájení rekonstrukce domu, který byl v r. 1991 vrácen České kongregaci sester dominikánek v naprosto neobyvatelném stavu, se zde konal Den otevřených dveří.

Stovku účastníků neodradily ani vyřhané dlaždice, díry ve stropě, okna s igelitovou fólií, ani opadaná omítka v bývalé i budoucí kapli. V přátelském ovzduší dobré vůle se setkali místní občané, představitelé samosprávy Vlastoviček i Opavy, zástupci tisku a televize, sestry dominikánky z Brna a především nejvzácnější host při mši svaté ke cti patronů domu, svatých Cyrila a Metoděje. Opavský děkan, prelát Mons. Josef Veselý, v promluvě poprosil všechny přítomné, aby tuto bohoslužbu prožili jako tečku za křivdami i hříchy minulosti

i jako nový začátek v životě a službě místní církve.

Dominikánky věnovaly dům i se zahradou opavské charitě, aby v něm vybudovala zařízení, jaké doposud v České republice schází: specializovaný domov pro nevidomé a silně slabozraké lidi v produktivním věku, kteří postrádají zázemí rodiny schopné jim pomáhat žít mezi zdravými. Podle záměru charity zde mají postižení najít nikoliv neosobní ústavní péči, ale skutečný domov, kde se jim nabídne soukromí i přátelské společenství a pomoc i spoluzodpovědnost za život v domě.

Na dílo v hodnotě okolo 20 mil. Kč přispěl částkou 11 mil. korun Okresní úřad v Opavě. Další prostředky se Oblastní Charita Opava snaží zajistit jak u státu, tak u dárců a sponzorů. Velkorysé dárci prosíme o příspěvky v korunách na konto u Zemské banky, pob. Opava, číslo 5504-814/2400, variabilní symbol 2. Dary v DM na účet u Investiční a poštovní banky, pobočka Opava, číslo 3581672/5100.

Oblastní Charita Opava

Poselství biskupů Střední a Východní Evropy přítomných ve Varšavě ve dnech 13. - 18. 10. 1994

1. Biskupové států Střední a Východní Evropy přítomní na své první konferenci organizované CCEE (Rada evropských biskupských konferencí) vyslovují nejprve svoji vděčnost Bohu, který je jediným Pánem události a dějin, za veliký dar svobo-dy. On nám umožňuje toto historické se-tkání, kterého se účastní také představitelé biskupských konferencí Západní Evro-py. V duchy víry se díváme na společně prožitou cestu. Zároveň na ní ve světle víry spatřujeme nejen bolestné zkušenosti, utrpení a pronásledování, ale také přítomnost Ducha Božího, jeho světla a síly. Pozorně nasloucháme tomu, co *Duch Bo-ží říká církvím* (viz Zj 2,7), a snažíme se podělit o bohatství obdržených darů. Dě-kujeme za ducha bratrství a lásky v na-šem společenství a za živý pocit dimenze naší společné pastýřské služby a jednoty se Svatým Otcem a Apoštolským stolicem. Vědomí této jednoty nás posilovalo a spo-jovalo se všeobecnou církví a pomáhalo nám přežít těžkou dobu zkoušek.

2. Jako pastýři církví ve státech, které po dobu desítek let byly pod útlakem komunistického systému, zakusili jsme všichni, i když v různém stupni, zhoubné dů-sledky plánovitě šířeného ateismu. Bolest-ně pociťujeme rány, které tento systém zasadil lidské důstojnosti, vztahům mezi lidmi, národům a církvím. Pod zorným úhlem dějin spásy můžeme v těchto udá-lostech odhalit hlubší smysl viditelný pou-ze zrakem víry. Spolu se sv. Pavlem říká-me: *Vám se přece dostalo té milosti, že smíte v Krista nejen věřit, ale také pro něj trpět* (Flp 1,29). Z vlastní zkušenosti jsme poznali zvláštní Boží záměr zjevit svou moc uprostřed slabosti a, jak jsme přesvědčeni, osvobodit církev od toho, co nebylo Kristovo, očistit ji a přivést k plné zralosti. A tak lidský plán, který směřoval k úplnému zničení církve, způsobil pro-hloubení víry, upevnění naděje a osvěd-čení lásky Kristových učedníků. Po vzoru Krista, *věrného svědka* (Zj 1,5-6) mnoho našich bratří a sester zpečetilo svou věr-nost krví mučedníků. Děkujeme Bohu za svědectví věrnosti našich bratří a součas-ně s lítostí přiznáváme, že ne za všech okolností jsme stáli na vyšší vyzvání a úko-lu, před které nás Bůh postavil. Našli se i takoví, kteří zradili nebo se i zřekli víry.

3. V období komunismu inspirovala mnoho našich bratří a sester Radostná zvěst o svobodě v listech apoštola Pavla (*Tuto svobodu nám vydobyl Kristus* (Gal 5,1)) spolu s vědomím důstojnosti dětí Bo-žích. Toto úsilí nakonec přineslo osvobo-zení od totalitního jařma. V tomto osvobo-zení a svobodě jak v oblasti politické, tak sociální spatřujeme Boží dar, který je pro nás současně výzvou. V souladu s učením

nynějšího Petrova nástupce, obsaženým v jeho encyklikách, toužíme vyvinout úsilí o budování skutečné svobody opřené o ú-ctu k Božimu i lidskému právu a o pravdu, kterou nám zjevil Kristus. Právě v tom vidíme základ skutečné demokracie, *ne-boť historie učí, že demokracie bez hodnot se mění ve zjevný nebo zakuk-lený totalitarismus* (CA 46). Při budová-ní základů skutečné demokracie chceme využít zkušeností církví, které žijí ve svo-bodných společnostech. V nové situaci se těžiště naší služby přesouvá od apologeti-ky k rozvoji dialogu se světem o naplnění všech odkazů II. vatikánského koncilu. Zvláštní úsilí a pastorační péči vyžaduje překonání bolestných rozporů mezi vírou a životem a budování církve, společenství Božího lidu, které podává v každodenním životě svědectví víry podle evangelia. Cír-kev, přichází, aby sloužila přínosem evan-gelia společnosti a národům při výstavbě humánnějšího světa a sjednocené Evropy.

4. K úplnému překonání totalitního systému a jeho zhoubného dědictví nesta-čí jen samotná změna hospodářské struk-tury, ale je nutno obnovit základní morální hodnoty a vyléčit rány zasazené lidskému svědomí; zároveň je nezbytná hluboká duchovní proměna a obnova člověka jak v individuální, tak společenské dimenzi. To musí provázet velké úsilí nejen o obnovu hospodářskou a politickou, ale především morální. Nezhojeným ranám minulosti hrozí nové nebezpečí počínaje falešným chápáním samotné svobody jakožto osvo-bození od Krista a od zásad, které hlásal, a konče systémy, které odmítají autonom-ní existenci etických hodnot. Systémy, které popírají platnost těchto hodnot, jak to dělal marxismus, redukuji lidské aspira-ce výlučně na oblast ekonomickou a na sféru uspokojování hmotných potřeb (viz CA 19). V této souvislosti má zvláštní význam výzva sv. Pavla: *...to je ta svobo-da, ke které vás osvobodil Kristus. Stůj-te proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho* (Gal 5,1). V tomto duchu vyzval Jan Pavel II. českou církev, a tím nepřimo i všechny ostatní církve, slovy: *Budování svatyně svobod-ného života vaší církve není návratem k tomu, co bylo (...) před tím, než vám byla odebrána svoboda. Budujte ji silou zralosti získané v době pronásledování*. O to více prahneme, abychom nejen neza-pomněli na vzácnou zkušenost blízkosti Boha - Lásky, který zůstává uprostřed své-ho lidu (srv. 1 Jan 4,10-12), jak to proží-valy četné malé skupiny křesťanů za tota-litních dob, ale právě na ní chceme založit naši budoucnost.

5. Vedení naukou papeže a Evrop-ského biskupského synodu '91 s důvěrou

zahajujeme velmi aktuální dílo nové evan-gelizace. Tato evangelizace nechce restau-rovat staré časy, ale objevovat vlastní kře-sťanské kořeny a současně v duchu evan-gelia přijímat nové úkoly tváří v tvář vý-zvám současnosti. Mluvíme o nové evan-gelizaci, protože *Duch svatý stále ukazu-je novost Božího slova a duchovně oživuje lid* (viz 1 Jan 3,2). Tuto evan-gelizaci zaměřujeme v prvé řadě sami k sobě. Ona musí způsobit hluboké pro-měny v životě místních církví, jak k tomu vyzývá koncil. Proto začínáme u sebe a usilujeme o smír mezi Bohem a námi, mezi našimi rodinami a společností, mezi církví a jinými církvemi, národy a také me-zi námi a celým stvořením. Tato evange-lizace se neváže k žádné civilizaci, protože poselství Ježíše Krista osvěcuje každou kulturu. Zvláště aktuálním nástrojem evan-gelizace ve státech po krachu reálného socialismu je sociální učení církve. To slouží k překonávání apatie i pasivity, k probouzení odpovědnosti za veřejné bla-ho a k posilování sociální spravedlnosti. V této souvislosti poukazujeme zvláště na význam solidarity jako základní zásady křesťanské sociální etiky. To platí pro mezilidské vztahy jak v sociálních skupi-nách, tak pro vztahy uvnitř národů i mezi národy. V příkrém protikladu s touto zá-sadou zůstávají proto všechny formy raso-vé, etnické, náboženské i národnostní ne-snášenlivosti, stejně jako náznaky falešně chápaného nacionalismu a xenofobie. No-vá evangelizace musí probíhat v duchu skutečného ekumenismu.

6. Tváří v tvář bližícímu se třetímu tisi-ciletí trvání křesťanství ještě jednou obra-címe svou mysl k Bohu, jedinému Pánu dějin, který nás smířil se sebou skrze Ježíše Krista (viz 2 Kor 6,18) a ujímáme se nám svěřené služby usmiřování a vy-zýváme všechny církve Evropy a všechna křesťanská společenství ke zvýšení úsilí o upevnění rodiny evropských národů. Vyzýváme Ducha svatého, který jediný je schopen vybudovat civilizaci lásky a daro-vat nám trvalou svobodu a stálou jednotu. Jeho přítomnost a působení v církvi tvoří základ naší naděje na uskutečnění této veliké výzvy.

Vyprošujeme pomoc a přímluvu Pan-ny Marie, Matky církve a patronů Evropy sv. Benedikta spolu se sv. Cyrilem a Meto-dějem a k věrnému a důstojnému naplně-ní našeho křesťanského poslání uděluje-me všem své pastýřské požehnání.

(článek k vydání připravil -la-)

K OSOBĚ MONS. THDR. KAJETÁNA MATOUŠKA

Narodil se v Praze 7. srpna 1910, na kněze byl vysvěcen v Římě 22. prosince 1934. Titulárním biskupem serigenským a světícím biskupem pražské arcidiecéze byl jmenován 29. srpna 1949.

Biskupské svěcení přijal tajně 17. září 1949 v Praze v kostele sv. Ignáce z rukou světícího biskupa ThDr. Antonína Eltschknera. Jeho biskupské svěcení bylo potvrzeno Svatým stolcem 12. prosince 1949.

V letech 1940 - 1950 působil jako administrátor v Praze - Nuslích. Od 1. listopadu 1950 působil až do svého odchodu na odpočinek nepřetržitě v pražské farnosti u sv. Vojtěcha na Starém Městě.

Mons. Kajetán Matoušek je pro naši veřejnost celkem neznámým biskupem, protože minulý komunistický režim mu fakticky nedovolil výkon pastýřské služby. Světlou výjimku tvořilo krátké intermezzo Pražského jara 1968. Dne 26. července 1968 složil slib věrnosti ČSSR a tím také dostal státní souhlas k výkonu biskupské služby. Žel, jen na krátkou dobu. Posrpnové normalizační vedení se vrátilo ke staré praxi stalinské éry. Naše veřejnost se poprvé setkala s biskupem Kajetánem Matouškem při biskupské konsekraci nových světících biskupů pro pražskou arcidiecézi v katedrále sv. Víta 11. června 1988, kdy byl spolu s kardinálem Františkem Tomáškem a vatikánským zástupcem arcibiskupem Francescem

Colasuonnem spolumluvitelem nových biskupů.

Pro nemoc a pokročilý věk se biskup Matoušek zřekl svého úřadu a papež Jan Pavel II. jeho rezignaci přijal 5. června 1992. Při této příležitosti mu poděkoval osobním dopisem za jeho dlouholetou práci v duchovní správě, v arcidiecézi i v České katolické charitě pražský arcibiskup Miloš Vlk:

„Minulý režim Vám nepovoloval příliš širokou pastorační aktivitu, spíše jste svým biskupským charisma-tem rozvíjel onen v církvi neméně potřebný mariánský rys biskupské-ho poslání a sloužil jste tím, čím jste byl. Vaše utrpení pro církev, vaši práci i svědectví ať odplatí Pán žní. Do Vašeho zaslouženého odpočinku v dalších

letech přeji radost z vykonané práce, mnoho darů Ducha sva-tého, světla a síly, i ochranu Panny Marie.“

Mons. ThDr. Kajetán Matoušek zemřel 19. října 1994 po delší nemoci v kolínské nemocnici. Pohřeb se konal 29. října v katedrále sv. Víta. Poté bylo tělo zesnulého uloženo do rodinné hrobky na hřbitově Malva-zinky v Praze 5.

Biskupské heslo mons. Matouška bylo „Hlásat evangelium chudým“. Snímek biskupa Matouška je z roku 1969, kdy mohl po krátkou dobu vystupovat na veřejnosti jako biskup.

Josef Pala

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

TEMPLÁŘI

Původně šlo o rytířský řád založený u Šalomounova chrámu (tempel) 1119 Hugem z Payenu, který měl za úkol chránit poutníky ve Svaté zemi. Řídil se řeholí sv. Bernarda. Po sto letech byl jeden z templářů obviněn z hereze, uctívání dábla a smilstva a z účasti na */gnostických tajných satanských obřadech. Obvinění bylo vlivem krále Filipa IV. rozšířeno na celý řád

a ten byl na sněmu ve Vienne r. 1212 zrušen. Poslední velmistr skončil za zvláštních okolností na hranici. Důvodem intrik Filipa IV. proti templářům bylo kromě zájmu o řádový majetek i údajné pověsti o tajných světovládých ambicích templářů. Templáři se se pak stali postupně legendou a symbolem pro rozmanitá okultní bratrstva a na tuto legendu nava-zují od 18. st. */rozenkručení a svobodní zednáři. První anglická zednářská lóže se nazývala „řádem templářů“. Zednáři do-dnes užívají templářskou symboliku. Když začala počátkem tohoto století vzrůstat popularita */okultismu, vídeňský továrník **Carl Kellner**, zasvěcený během cesty na Dálný Východ do praktik */tantra-jógy, založil pro její rozšíření v Evropě organizaci jménem **Ordo Templi Orientis O.T.O.** (Řád templářů Orientu), který dodnes představuje nejvýznamnější okultní řád praktikující sexuální */magii. R. 1912 se stal jeho velmistrem zakladatel */satanistů **Aleister Crowley**. Sesterská lóže se nazývá Saturnovo bratrstvo. Německou odnož vedl od r.

1906 */antroposof **Rudolf Steiner** a nazýval sám sebe Supremus Rex (Nejvyšší král). K renesanci a popularitě O.T.O. a satanisty Crowleye přispěl v 80. letech hudebník okultní rockové scény **Genesis P. Orridge** (pokládal se za převtěleného Crowleye), který kromě satanské rockové skupiny vedl i řád The Temple Of Psychick Youth (Templáři psychicky závislé mládeže). Nejnovějším dědicem ideologie O.T.O. je novodobá sekta */Scientology.

K zvláštní obměně nesatanských novotemplářských řádů patří Řád Zlatého Grálu O.G.A., který se pokládá za pokračovatele původních templářů. o nichž tvrdí, že prý v neviditelné okultní podobě nikdy nepřestali existovat. O.G.A. ovládá nadnárodní M.T.O. (Militiae Templariorum Ordo), která ze svého centra v New Yorku řídí korespondenční formou tzv. Neviditelné bratrstvo, které je školené, aby bylo schopno působit v diplomatických kruzích. Některé novotemplářské větve mají rasistické a neonacistické zaměření.

15. LISTOPAD: SV. ALBERT - PATRON PŘÍRODOVĚDCŮ

„Moudrost svatých podivuhodně spojil s lidskou vědou.“

(z dominikánského direktáře)

V listopadu si dominikáni s celou Církví připomínají slavného muže, vědce a světce v jedné osobě - **svatého Alberta**, který byl pro své vynikající ctnosti a dovednosti nazýván **Veliký**.

Narodil se kolem roku 1206 v Lauingenu v rodině hrabat z Botlstädtu. Studoval na slavných středověkých universitách v Padově a v Bologni, kde pod vlivem *bl. Jordána Saského*, OP přijal kolem roku 1223 dominikánský hábit. Pro své mimořádné vědecké schopnosti byl **poslán do Paříže**, aby zde vyučoval. Tradice uvádí, že musel přednášet pod širým nebem, protože žádná posluchárna nebyla schopna pojmut tolik posluchačů. Kromě posvátné teologie (výklady Písma svatého), sv. Albert vynikajícím způsobem ovládal mineralogii,

botaniku, zoologii, astro-nomii a lékařství. Dlouhodobě se (již ve 13. stol.) pokoušel o *systematické uspořádání přírodních věd* a poznatků. Zanechal po sobě na 800 pojednání, která poprvé souborně vyšla r. 1651 v Lyonu ve 21 svazcích.

Ačkoliv asi třetinu života procestoval, dokázal *udržet v harmonii jak vědeckou práci, tak duchovní život*. Spolu s františkánem sv. Bo-naventurou statečně hájil právo že-bravých řeholí vyučovat na univerzitě. Z jeho požehnané činnosti vzešel též jeho nejlepší žák - **sv. Tomáš Akvinský**. Sv. Albert o něm prohlásil, že ho již předčil vědou a proro-koval jeho světový věhlas.

Jako řádový provinciál často cestoval a **navštívil i Čechy**. Když byl na vlastní žádost uvolněn z bis-kupského úřadu, prožil posledních 20 let v ústraní kláštera, kde se věnoval psaní. Zemřel v pověsti světce a „divotvůrce“ 15. listopadu 1280 v Kolíně nad Rýnem.

Papež Klement X. ho prohlásil za **blahoslaveného**, Pius II. ho v roce 1459

připočetl mezi **církevní učitele** a r. 1931 ho Pius XI. **svatořečil**. Pius XII. ho pak prohlásil za **pa-trona přírodovědců**.

Sv. Albert je vynikající svědek a příklad spojení duchovního a čin-ného života, který si obzvláště uvě-domoval, že pro jedinnost Zdroje a Pramene všeho vědění, **mezi vírou a přirozeným poznáním nemůže být rozpor**. V tomto duchu pak pracují a učí jeho následovníci z řad vědců, zvláště pak bratří dominikánů.

Modleme se: Bože, svatého bis-kupa Alberta jsi proslavil tím, že uvedl v soulad vědu a víru. Dej, abychom se v tom stávali jeho žáky a rozvojem lidské vědy tebe hlouběji poznávali a více Tě milovali. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

(z breviáře OP)

fra Efrém M. Jindráček, OP

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úěřováno

